

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 2 DE SETEMBRE DE 1916

Núm. 88

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

La qüestió religiosa i les declaracions d'un polític

Un conegut polític catalanista, parlant de la qüestió religiosa amb un redactor del New York Herald, va fer anys passats unes certes declaracions que venen a reduir-se a les següents afirmacions:

1.ª Que no és la missió de cap home polític l'afirmació de principis.

2.ª Que en ses declaracions ell no vol afirmar principis, sinó mirar el problema religiós en relació a les actuals circumstàncies d'Espanya.

3.ª Que en la situació actual d'Espanya, fóra un bé immens per a tots, per a la Iglesia, per a l'Estat i per a la salvació del nostre país, desfer els lligams que uneixen oficialment l'Estat amb la Iglesia, establint la llibertat religiosa.

4.ª Que avui és faria aquesta separació amb dondicions de grandíssim respecte a la Iglesia, i més tard es farà amb esperit d'odi, de percussió i d'ultratge.

5.ª Que l'establiment de la llibertat religiosa deixaria a republicans i carlins sense programa.

6.ª Cap govern podria acceptar la separació econòmica de la Iglesia i de l'Estat a base d'una restitució dels bens desamortitzats, malgrat son innegable fons de justícia.

Aquestes declaracions, que hem procurat de reproduir amb el major nombre possible de transcripcions literals, han d'ésser comentades per tots els que s'han declarat repetides vegades catòlics i catalanistes, encara que als comentaris s'hagin de posar mots de censura.

Respecte a la primera d'aquestes declaracions, la creien ben falsa i perniciosa. Els homes polítics podem i deuen fer afirmacions de principis, per més que a l'aplicar-los no puguin prescindir de les circumstàncies.

El governar no vol dir merament trampejar les circumstàncies de que qualsevol modo, sinó aprofitar-les per a un fi premeditat, ajustat als principis superiors de la llei natural i religiosa, que té el dever tot governant de conèixer i d'afirmar, pot-ser més amb actes que amb paraules.

Aquest mateix home públic, dintre la política ha fet afirmacions de principis i ha marcat orientacions varies vegades. Precisament el coneixement d'aquest principis

constitueix la ciencia política, així com l'art de la política és saber-los adaptar a les circumstàncies.

En quant a la segona declaració de que ell no fa ara declaracions de principis, no deixa de ser un acte de prudència del declarant, ja que la separació de la Iglesia i de l'Estat, formulada com a principi, és doctrina codemada per la Iglesia, que busca la cooperació de l'Estat per al sosteniment de l'ordre fonamentat en la justícia. Devem, doncs, de regoneixer que si aquelles declaracions feien solament referencia a les circumstàncies en les quals foren fetes, podien constituir una equivocació, però no una afirmació contraria a les ensenyances de la Iglesia.

La tercera afirmació sobre els grans bens que'l damunt dit polític espera per a Espanya de la llibertat religiosa, constitueix, al nosfro entendre, una gravíssima equivocació.

Nosaltres, que anteposam a tot bé el bé espiritual de l'ànima que promou la nostra Santa Mare la Iglesia Católica, creiem que la llibertat religiosa en un país on de fet no hi ha més religió que la catòlica, no pot produir altre fruit que la descaticació del país i el seu enrunament moral.

La Relligió catòlica vol influir tots els actes privats i públics dels homes i de les societats; influir ella sola amb exclusió de totes les altres religions, perquè ella se sent posseidora de la veritat i sab que les altres són mentida; i fins de vegades, per no perdre aquest estat de preferència, ha tolerat la opressió política i econòmica dels Estats, considerant-la com un mal més xic que la separació amb la consegüent llibertat religiosa.

Aquest estat de preferència no és un privilegi, és un dret natural que té sempre a tot arreu l'única Relligió verdadera, i a fer-lo efectiu aspira sempre la Iglesia a totes parts i a totes les nacions del món, incluint les citades pel declarant, quan hora sia i quan sia possible.

Si les circumstàncies fan impossible la possessió d'aquest dret, ella decidirà, ella dirà; a nosaltres catòlics ens toca de defensar la possessió del dret mentre la tenga i procurar-li prudentment la possessió quan no la tenga.

El mateix senyor no troba altre argument per a defensar la separació que'ls inconve-

nients que deriven de la dependència econòmica en que l'Estat té la Iglesia. Tots entenem que aquesta dependència és un mal i àdhuc una injustícia; però mai ens ha ensenyat la Iglesia que aquest independència econòmica fos bo de conquerir-la, renunciant el dret d'ésser l'única religió de l'Estat i de la societat.

A la quarta afirmació de que ara es faria la separació amb grandíssim respecte a la Iglesia, no tenim més que oposar ço fet pel governs liberals, que no solen guardar aquest respecte ni en ses paraules ni en ses obres.

La quinta afirmació ço és, que volia deixar a republicans i carlins sense programa amb la llibertat religiosa, ens ha semblat un bon xic ignocent.

Ans creim que la llibertat religiosa havia de donar per resultat l'apartament de quasi tots el catòlics del regisme, sens acostar a ell els anticlericals, que no aspiren a la llibertat religiosa com un fi, sino solament com un medi de donar una sotregada al Catolicisme.

Quedaría en peu el problema de les Ordres religioses, el problema de l'ensenyança religiosa particular, a no ser que'l nostre declarant volgués també sacrificar totes aquestes coses. Cap a la fi, quedaría encara el problema del canvi de regisme provocat per les ineptes dels nostres governants.

A la sexta de ses afirmacions aquell polític tendria raó si hagués dit que'ls governs no voldran retornar la independència econòmica a la Iglesia, en comptes de dir que això cap govern ho podria acceptar. Si això té un fons de justícia, com regoneixia el declarant, ho podrien i haurien d'acceptar els governs, fent en aquest sentit el possible, ja que tots sabem que no sempre el lladre està en situació de restituir tot el que ha robat.

Si aquest polític en ses declaracions s'hagués limitat a manifestar-se en pro de la separació econòmica per evitar la dependència de la Iglesia, hauria trobat entre els catòlics molts que l'haurien aplaudit; però eli no's limità a això: s'empenyà en defensar per a les actuals circumstàncies d'Espanya la llibertat religiosa i la separació absoluta de la Iglesia i de l'Estat, i nosaltres, que altres vegades havem tengut per a ell paraules d'elogi, estam en la obligació de manifestar que aquelles declaracions se-

ves constitueixen, al nostre entendre, una equivocació per molts d'aspectes deplorable.

JAUME RAVENTÓS.

(De Proses de Bon Seny)

EL ROSER DE CURA

Pobre feix de troncs i espines
modest avui com antany.
florèix entre les ruïnes
un roseret de tot l'any.

La montanya assolejada
axeca a la llum del cel,
l'humil església tancada,
i el xiprer l'amic feil.

La teulada cau malmesa,
les parets se van desfent,
amb la sòn de la vellesa
que capfica lentament.

¡O Mare de Deu de Cura
com vos plau la soletat,
que axí us quedau a l'altura
dins un clòs esbaldregat!

¡Com aimau les velles coses
qui's pefumen dins l'oblit,
i el roseret qui fa roses
p'el brancatge arrevellit!

Derrer músic de capella,
el petit roser gentil,
tot l'any repeteix novella
la cansò del mes d'Abril.

Si les pluges no'l remullen
pateix sol i pateix set,
i se baden i s'esfullen
ses flors dins un alt secret.

L'aridesa de l'altura
fila somnis de verger...
la Mare de Deu de Cura
beneeix l'humil roser.

MARÍA ANTONIA SALVÁ.

* * *

Era al caer de la tarde: tarde de indecible tristeza, de luto universal, de agonía, de muerte. El sol iba presuroso hacia su ocaso a esconder sus rayos llorosos.

Lasavecillas habían interrumpido sus frinos alegres; y tristes, silenciosas, se ocultaban debajo de las ramas de los árboles.

La tierra toda se había estremecido; los mismos ángeles velaron su faz para no presenciar el drama sangriento que acababa de cumplirse; la creación toda estaba sobrecogida de mortal terror.

El hombre, solo el hombre permanece impávido.

Cual rosada aurora que despeja un cielo obscuro y nebuloso, baja del monte una doncella de incomparable hermosura; su

porte es de majestuosa sencillez, su sonrisa divina; su mirada, pura como el cristal, avasalla los corazones sin esclavizarlos elevándolos a las serenas y tranquilas regiones de la inocencia; sus piés no se mancillan con el polvo de la tierra.

Es reina, pues ciñe corona; corona conquistada, por cierto, en dura lid, pues está salpicada de sangre que le da un valor infinito, formando misterioso contraste con las piedras preciosas que le adornan fulgentes cual estrellas en medio de un firmamento azul.

—¿Y de donde vienes, oh beldad sin igual, nunca vista en la tierra?

—Vengo del seno mismo de la Divinidad.

—¡Oh! sin duda alguna, sobre las alas de un Querubín habrás bajado en nuestro lodanal mundo, y ángeles ocultos a nuestra vista, velarán por tu immaculada hermosura.

No; Aquel que es el mismo Amor, al venir habitar con los hombres me encerró en su propio seno; pero no pudiendo ya contenerme, allí, señalando con su dedo, en enérgico gesto, la cumbre de la montaña, allí, dominando al mundo sobre una Cruz consintió que le abriesen el pecho para darme salida.

—¿Y cual es tu misión?

—Dar de comer al hambriento, refrigerio al sediente, vestido al desnudo, rescate al cautivo, libertad al esclavo, consuelo al afligido, purificar lo inmanado.

—¡Grande y sublime es tu empresa! ¿y como te llamas? Elevando sus ojos al cielo: Mi nombre, dijo, no es de la tierra; pues me llamo *Caridad*.

Y sin detenerse, vuela al cumplimiento de su divina misión. Oh! sí; eres la caridad, pues a tu solo aspecto, la calumnia y la murmuración enmudecen, las encendidas discordias se aplacan, los odios más enconados se dan el ósculo del amor, la ofensa perdona, la venganza desarma y olvida y la ponzoña amarga de la envidia se trueca en dulce nectar.

Eres la Caridad; pues en tu benéfica carrera, tu mano generosa tan pronto escondida como vista, se abre de continuo sobre el menesteroso, y cubre con flores de celestial fragancia que fortalecen y reaniman, el lecho del paciente y desvalido.

Eres la Caridad pues a tu presencia, el dolor halla alivio, la aflicción consuelo, el desespero confianza, el desamparo asilo, la inocencia protección y la horfandad encuentra en tí otra madre cariñosa.

Sí; tu eres la caridad porque solo de tu seno manan raudales de inmensa ternura, que viertes sin medida, inclinada sobre las más repugnantes dolencias de la humanidad.

Y a su paso brotan por doquiera virtudes sublimes, procreando sacrificios y heroísmos.

Ella, cual modesta violeta que se oculta y se descubre solo por el suave perfume que despide, cobijada siempre bajo el manto de la humildad, impone silencio al agra-

decimiento que se desbordaría en entusiasmas ovaciones: atiende solo la voz exánime de la miseria olvidada o desechada.

Allá, a lo lejos, oyese un ruido confuso; ruido de mundo, ruido de gente, voces de una multitud que acompaña una noble dama de porte rebuscado, cabeza erguida, semblante descolorido, mirada fría. Ella también ciñe corona; corona de flores que esparcen cierto olor indefinible, indeterminado; recibe complacida la alabanza y sonríe a sus propios hechos.—Su ropage, esmeradamente imitado al de la Caridad, no deja de tener, sin embargo, así algo como color de tierra.—Persigue los mismos fines: aliviar la miseria; pero por medios más rumbosos.

La llaman Filantropía. Ese nombre, melifluo, melodioso, suena mejor a ciertos odios, y no lo encuentran anticuado. Mientras unos la aplauden y vitorean, lamentanse otros de que falte a tan benéfica señora, y de arranques generosos, ese soplo vivificador que la elevaría, y le permitiría percibir, encima de las miras humanas, esas palabras salidas de la boca de la *misma caridad* que repercuten los siglos y se transmiten las generaciones con sus cosodadoras esperanzas e inmortales promesas: *Un vaso de agua dado EN MI NOMBRE no quedará sin recompensa.*

V. MARIL.

LA BARCAROLA

Trescant la mar salada
va'l pescador,
al compàs de les ones
canta cançons.

Lo mariner cantava
cançons d'amor
i una veu responia
del mig del fons.

—Mariner de la barca,
que vas cantant,
jo som la donzella
dels ullets blaus.

¡Mariner, vína, vína,
lleuger nadant!
Amor jo't donaría
si vols baxar.

—Donzella de les aygües,
ton cant és dolç,
tu d'esperança ets l'àngel
que tant anyor.—

I cantant se'n anava
del mar al fons
i en los braços moria
del dolç amor.

M. OBRADOR.

VENTA DE FINQUES se venen les cases núm. 41 del Carrer del General Luque i un altra del carrer de la Glòria. Darán raó an aquesta Redacció.

Publicacions Rebudes

Hem rebut la visita del primer número del *Mensajero*, orga del Círcol d'Obrers catòlics de Santa Catalina, suburbi de Ciutat.

Gustosos establím camvi amb la novella publicació venguda an el drap de la premsa per fomentar l'acció social catòlica entre la classe treballadora, i li tornám coral escomesa, tot dessitjant-li prosperidats i llarga vida.

Periòdic Blasfem

No volem reproduir damunt nostres columnes per no tacarles en les blasfèmies que provocà dies enrera «El Liberal».

Negà a Cristo la divinitat i diu que si el cristianisme no existís s'hauria evitat vint sigles de confusió i retràs, de rufina, de porqueria i bamboleria.

Les gents de taverna, que perdonin els taverners, no parlen amb tan poca educació, amb tant de poc sentit estètic, i diguent les coses pel seu nom, tan desefraidament.

¶ I encare e-hi ha catòlics que van a Missa amb «El Liberal» dins sa butxaca!

Garbes y gavelles

Rumania declara la guerra a Austria

El Govern romanès declarà el diumenge passat a la nit la guerra a Austria-Hongria.

El Reichstag alemany fou convocat immediatament per a sessió extraordinària.

Alemanya i Italia

Les raons per les quals ha declarat Italia la guerra a Alemanya, són les següents: L'enviu d'armes i material de guerra per part d'Alemanya a Austria. La participació d'oficials, soldats i marins alemanys en les operacions de guerra i l'entrega de desertors italians a Austria.

La «Nordeutsche Allgemeine Zeitung» diu: «El príncep Bulow va fer ressaltar al tornar de Roma, que l'atac contra Austria toparia amb els alemanys. Per tant, sabia Italia molt bé que Alemanya compliria el seu deure d'aliada. Efectivament foren entregats 6 desertors. Sobre aquest particular havia fet Alemanya proposicions ventajoses a Italia fa algun temps.

Ningú podrà equivocar-se al jutjar que la declaració d'Italia és deguda a sa infidelitat anterior i com a resultat de les gestions dels anglesos i dels seus aliats.

Deixes importants

En el ministeri d'Estat han facilitat una detallada nota dient que'l cònsul d'Espanya an el Rosario de Santa Fé (República Argentina) ha remès al ministre d'Estat una copia del testament ològraf otorgat per don Pere Vila i Codina, súbdit espanyol mort darrerament en aquella ciutat, el qual testament conté llegats d'importància a alguns parents seus i a més els següents:

Al Municipi del poble de Aluges (Catalunya), 100.000 «pesos», més 25 lleugos de camp an el

territori de missió, de la República Argentina, per a que els fills del dit poble de Aluges, on va néixer el testador, el posseesquin en perpetuitat i dediquin a l'ensenyança els productes que obtenguin, i el restant a millorament material i moral de la població. Si no complissin son desig, passarà aquesta donació als seus hereus immediats.

Al partit de Cervera (província de Lleida), 500.000 «pesos» per a que'ls destini a l'ensenyança.

A la província de Lleida, altres 500.000 «pesos», per a ensenyança.

A Barcelona, un milló de «pesos», per a que es dediquin a fins d'instrucció en tot Catalunya.

I a Espanya, un altre milló de «pesos», també per a ensenyança.

La resta de sa fortuna, la quantia de la qual no esmenta, la cedeix a la República Argentina per a que l'administri el Govern i emplei el producte en fomentar l'ensenyança.

Els donatius són en «pesos», moneda nacional, curs legal argentí.

Mort d'un Prelat

Santiago—Dia 26 d'agost morí el Bisbe titular de Tapson, D. Valentí García Borrós.

Havia retgit la diòcesi de Palencia, on després de set anys del bisbat, va caure malalt. Tenia 77 anys.

Mort d'un periodista

A Barcelona ha mort D. Francesc París Mencheta tant conegut an el camp periodista per tenir montada una agència de informació i haver estat fundador i director del «Noticiero Universal».

La seva mort és estada cristiana, i molt sentida dins tot Espanya.

Els fets de Girona

A la ciutat de Girona per la seva festa major ballaren la clàssica Sardana i alguns militars malavenguts en les costums patriarcales de Catalunya procuraren desbaratar la festa, i amb això s'armà gresca i e-hi va haver tirs, resultant 11 de ferits i 3 d'aquests de gravetat.

Tot Girona està unànim en l'apreciació de les causes de tan lamentables successos, senyalant als culpables dels mateixos, que ja en altres ocasions havien intentat perturbar la tranquilidat de Girona.

L'Ajuntament de Girona amb absoluta unanimitat i en nom de tota la població ha dirigit al Govern un memorial d'agravis en demanda de reparació i justícia.

S'han reunits tots els presidents de les societats sens distinció de colors i ha près l'acort de posar-se al costat del Ajuntament i així e-hu han telegrafiat al Govern.

El capità general de Catalunya se personà a aquella ciutat tenguent algunes conferències amb totes les autoritats de la mateixa per solucionar el conflicte, tornar la pau als esperits i dur a terme la depuració dels fets, mitjansant el càstic dels culpables.»

DE MALLORCA

Saba Marinenca

Diumenge passat tengué lloc a Lluchmajor l'inauguració d'un societat de caràcter regionalista ben simpàtica i afalagadora per nosaltres. L'anunci del seu nom, de «Saba Marinenca», ja feia endevinar lo que ella volia esser; però vistes ses primeres passes ha agombolat i aixamplat nostre cor de regionalistes catòlics, veent que «Sa-

ba Marinenca» adreava aquella bandera que noltros fa més d'una dotzena d'anys estam abraçada amb ella, amb fe i enamorament mai esfroncat; encare que'ls efectes positius no hagin correspost a nostros modestos esforços.

Bona prova de lo que dèim de «Saba Marinenca» és que'l seu primer alè de vida, que'l seu primer acte fonc anar a cantar un *Te-Deum* a la Parroquia; per donar gracies a Deu de la seva venguda a la vida social.

El cap-vespre, la novella entidat, fe un acte literari que presidí l'excel·lent poetesa D.ª Maria A. Salvà, tenent a sos costats el rector d'aquella important població Mn. Andreu Pont i el mestre en Gai Sabre, Mn. Llorenç Riber. Tocaren comparació an aquella festa representants de Ciutat i altres que hi enviaren afectuoses adhesions, com també desde aquestes columnes e-hi enviám la nostra ben coral i ben entussiasta.

Además llegiren, entre aplaudiment i entusiasme, composicions elusives al acte, D. Francesc Pomar, D. Bartomeu Guasp, D. Pere Ballester, D.ª Maria Antonia, Mn. Riber, D. Guillem Forteza, D. Sebastià Guasp; i pronunciaren discursos D. Joan Estelrich, el President de la novella societat i un filòleg estranger quins noms sentim no recordar.

Per acabar de completar aquella festa tant esperansadora nostro confrare «Heraldo de Lluchmajor» diumenge sortí amb sa primera plana orlada i avalorat amb articles de saba marinenca que suscrivien firmes d'amics nacionalistes.

Monument al Bisbe Campins

Amb satisfacció donám cabuda a nostres columnes a la circular que aquests dies s'és repartida encaminada a obrir una subscripció per a un monument al Bisbe Campins a Lluch.

«Entre las obras de trascendencia altísima que en todos los órdenes nos legó el gran Obispo Ilmo, Dr. D. Pedro Juan Campins, de buena memoria, suficiente cada una de ellas para llenar e inmortalizar un Pontificado; la de Lluch es tal vez la que bajo todos aspectos interesa más vivamente a todos los mallorquines sin distinción, por cuanto Lluch es no sólo el palacio de la Reina de Mallorca, sino también como la casa solariega de todos los mallorquines.

Bien conocida es de todos semejante obra. Desde las laboriosísimas gestiones para la obtención de las indemnizaciones congruentes por los bienes de que se incautó el Estado, hasta las magníficas, grandiosas y colosales obras de reforma, ampliación y embellecimiento del templo, hospedería y camino del rosario, con la ordenadísima disposición de servicios así en lo espiritual como en lo material: todo se debe a su gran celo, extraordinaria sagacidad, alta sabiduría y generosísima magnanimidad.

En Lluch vive y vivirá perennemente bendecida su dulce memoria.

Es imposible visitar Lluch sin notar en todas partes, hasta los mas insignificantes detalles, la marca de su genio, y sin sentir flotar por doquiera su sombra veneranda.

Así no es extraño que los corazones agradecidos, que visitan aquel santuario, lamenten la falta de un monumento que atestigüe el agradecimiento de los mallorquines al gran protector y bienhechor de Lluch.

Estos sentimientos, expresados recientemente en la prensa local, han movido al Ilmo. Cabildo, Patrono de Lluch, a patrocinar decididamente el proyecto de levantar

al Obispo Campins un modesto monumento en aquel santuario.

Por esto, la Comisión Capitular, nombrada al efecto, y el Prior de dicho Colegio Santuario, que tienen el honor de suscribir la presente Circular, abren entre los devotos de la Virgen de Lluch una suscripción a fin de allegar fondos para la realización del indicado monumento.

Al tener la honra de comunicarlo a V., no dudan los infrascriptos que, como amante de nuestro Santuario por excelencia, querrá V. contribuir a esa obra que, siendo de justicia por cuanto implica el pago de una reconocida deuda de agradecimiento, en último término ha de dignificar también a Mallorca al dignificar a uno de sus más ilustres hijos.—Palma 28 de agosto de 1916.—*La Comisión Capitular*, Lic. Nadal Garau, Doctoral, Lic. Juan Quetglas, Canónigo.—*El Prior del Colegio-Santuario*, Miguel Rosselló, SS. CC.

NOTA.—El importe de las suscripciones puede entregarse al Director o Gerente del periódico «Correo de Mallorca», o a los párrocos respectivos, a quienes se ruega lo remitan con la lista de nombres al Rdo. Prior de Lluch o a la Secretaría del Obispado.

A NOSTROS AMICS

Les persones que solien rebre gratis *La Veu d'Inca* no prenguin a mal si d'avui envant dexam de servir-los el setmanari; puis degut a l'alça de papé ens vèim obligats a fer economies

Cronicó d'Inca

Dia 27— Se fa un festival popular an el carré de Sant Bartomeu, amb novellada a la plassa de braus, amollada de globos, corregudes i ball a l'estil del país i dues bandes de música que toquen a diferents cadafals.

Sens voler criticar nostres festes populars cal observar que Inca mai s'havien vistes tantes festes cíviques com anguany; en 5 messos s'han fetes 5 festes de carré tant bones o més que la dels Patrons del poble, 6 flamans novellades o curses, i una partida de balls inmorals públics que daven goix a sos partidaris. Es vè que anguany hem tenguda mala anyada, que'ls queviures estàn a preus insostenibles per l'existència i que la guerra mos té a tots retgirats; però això no hi fa res, el poble s'ha pogut deverí a les totes i treurer-se el el mal humor, com l'antic poble de Roma que s'ambriagava de festes asmig de ses grans calamitats.

Però no penseu, estimats lectors, que'n les festes d'anguany s'hagi fet res d'extraordinari, han seguit la mateixa rutina de sempre, sens que aparequí un sol número que senyali una orientació educativa o cultural.

Un amic nostre s'altra dia ens deia. ¿I ara aquests 10 cèntims setmanals que donen casi totes fes families d'Inca per la festa de la barriada, no seria millor fer-ho per

la festa dels Patrons? Així se porien fer uns festivals extraordinaris que cridaríen l'atenció de tota Mallorca.

—A Inca tenim dos venedors de peix que estàn com el demoni en la creu. No los posam cap fals testimoni, els espectacles són públics i *gratis* i qualsevol que los vulgui veure no té més que acudir a sa carneria en haver-hi peix venal. Ara han hagut de posar una cortina de saquetes entre'ls dos paxeters, porque no's vegin i no ès freguin els ulls; això que tenen a son costat una dotzena de carnisers i mai senten una mosca, tot ès pau i unió.

Dia 1er. de Setembre.—El general Weiler és vengut a Inca vestit de paisá, segurament per veurer sos amics. Ha visitat el corté recorreguent ses dependències. Es anat a dinar amb sos acompanyants a s'Hotel Domingo.

—Ha causat alegria, entre nosaltres, la noticia de que'l retgiment d'Inca ben aviat estaria dotat d'una banda de música. Aquesta noticia prevé de les reformes militars que'l Ministre de la Guerra té'n projecte, que suprimex el Regiment de Menorca, i venen part dels seus batallons amb sa música a reforzar la guarnició d'Inca; però han d'entendre aquests que ja's pensen sentir la música, que les esmentades reformes

encara s'han de aprovar i fins n'hi ha qui creven que ja no's presentarán a les Corts.

Es Cronista.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat			
Bessó	a	92'00	el quintá
Blat	a	20'00	la cortera
Xexa	a	21'00	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	08 50	id.
Ordi	a	11'50	id.
id. foraster	a	11'00	id.
Faves pera cuinar	a	24'00	id.
id. ordinarias	a	22'00	id.
id. per bestia	a	20'00	id.
Blat de les Indies	a	25'50	id.
Monjetes de confit	a	42'00	id.
Id. B'anques	a	41'50	id.
Siurons	a	37'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	08'00	

La alegría y la tristeza son los dos polos de la vida humana, la tristeza sintetiza el hombre enfermo de artrismo, reuma, ciática, gota, arenillas, mal de piedra, cólicos nefríticos, neuralgias, etc. antes de tomar la «Piperazina Dr. Grau»; la alegría la experimenta el mismo cuando después de usar remedio tan excelente, siente la alegría de vivir por haber recobrado completamente la salud. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

TALLER DE TAPICERIA

— = DE = —

ANTONIO SASTRE

MUEBLAJE, CORTINAJE y TODO lo CONCERNIENTE al RAMO
Trabajos sólidos y garantizados

TRABAJOS, SI ASÍ SE QUIERE, A DOMICILIO DE LOS CLIENTES

Miñonas, 16.—Palma de Mallorca

Representante en Inca: JUAN PRATS, Calle General Luque, 66.

MANUEL PLAZA SASTRE

OFRECE UNA BONITA COLECCIÓN DE GÉNEROS PARA LA TEMPORADA DE PRIMADERA

— = VERANO = —

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

Palma

